

Ford Puma a Kuga jsou vozi kategorie SUV, do kterých se dobře nasedá a řidič má přehled odění před sebou.

Ford Puma zaujme svou kompaktností a větší Kuga s variabilním zavazadlovým prostorem je navíc k dispozici s hybridním pohonem.

Rezervujte si dvoudenní testovací jízdu na Ford skladem CZ.

Ford Puma a Kuga

Tohle vůbec celý není chyba dětí. Myslím si, že strašně brzo zažili obrovskou nyspravedlnost.

Myslím si, že tam něž všechny děti a jejich rodiče udělali opravdu, co mohli.

My nevíme vlastně, co se stane a to, že by třeba moje dítě mělo skončit na pracovním úradě v 15 letech, protože nemá školu.

Je jako nepředstavitelná věc.

Tuhle chvíli, mám pocit, máme asi 16 přihlášek podaných, možná vo jednu víc, nestrácím trochu ten přehlet.

Je to trošičku chaos a džungle, to druhé kolo.

Nicméně, mám pocit, že už se v tomto celá dobře orientuju.

Tisíce rodičů českých devátáků v těchto dnech řeší budoucnost svých dětí, které neuspěli v prvním kole přijímacích zkoušek na střední školy.

Mnozi z nich se tísni ve frontách na druhé kolo, podávají přihlášky na místa, o která se perou desítky uchazečů.

Na maturitní obory na středních školách, více letá gymnázia a nástavby se leto zhlásilo skoro 120 tisíc dětí,

o čtvrtinu víc než před čestiletý.

Přetlakem se potíká zejména jeho moravský kraj a nebo Praha, kam si často podávají přihlášky i žáci ze středních čech.

Vedení hlavního města tvrdí, že míst je v metropolidostatek.

Mánové, abych rád na začátku uklinil tu situaci, protože v Praze máme 17100 míst, a tvátých třídách bylo 11500 žhatů.

Z toho vyplývá, že problém je převážděn z důvodu systému zápisu.

Vzkušenosť rodičů i dětí je ale diametrálně odlišná.

Třeba v hlavní městě jsou podle nich už po prvním kole obsazené střední školy a dokonce učební obory s maturitou, o které v jiných letech nebyl zájem.

Několik tisíc rodičů už v petici a otevřeném dopise vyzvalo k proměně přijímacího řízení.

Z krytkou současné podobyskoušek přišel i nový ministr školství Mikulášbek zahnutí stan.

Je jasné, že to nastavení toho přijímacího řízení prostě patří do minulého století.

Je prostě jasné, že přijímací řízení má probíhat elektronicky.

Minister ale neosvětřil, kdyby se podle nových pravidel žáci na střední školy měli hlásit.

I v příštích letech přitom ke zkouškám zamíří populačně silné ročníky.

V dnešní epizodě přinášíme čtyři pohledy na současnou situaci.

Perspektivu rodičů i ředitele jedné z pražských středních škol.

Je pondělí 22. května.

Tady je Lenka Kabrhelová a pětadesát devět.

Spravodejský podkázd se znam správ.

Dobrý den, já jsem Lenka Zlatníková.

Jsem zrostok, mám tři děti a pracuju jako správce a vývojář zatabází.

V 9. třídě je starší syn, cery dvou čtásů v třídě osmé.
Takže nás to bude čekat příští rok znovu.
Takže pro této téma pro mě ještě o trochu palčivější.
Syn se hlásil na gymnázium a na obchodní akademi.
Gymnázium humanitně zaměřené, kde se příkládal větší váha
výsledkům z Češtiny při přimačkách.
Syn louhodobě baví ho jazyky, má rád Češtinu,
spíše humanitní předměty, má ty kamů zás až tolik nejde,
takže k tomu jsme přihlíželi.
Nicméně, myslím, že se učí docela rád, nebo že bych chtěl
a spoň minimálně to z třední školu vystudovat.
Nemyslím, si bude pokračovat dál, ale pro nás byla jasná volba nějaká z třední škola.
My jsme už začali o té přípravě přemýšlet na konci osmétrídy,
protože jsme věděli, že těch dětí hodně je, a že to bude náročné.
Takže jsme si vybrali takový projekt Todáš,
se to menuje asi hodně rodičů, to zna.
Začali jsme tady v listopadu, to bylo takový,
ještě tak intenzivní, nicméně minimálně jednou týdně něco dělal
a potom od nového roku už to začalo být intenzivnější
a v unoru dokonce jsme se domluvili, že přesta nechodit na tréninky,
béisbolová, protože tamatika pořádně byla úplně moc dobrá.
Takže opravdu potom každé odpoledné počítal,
připravoval se až do těch přijmaček.
A vy jste zmíňovala, že jste věděli,
že bude tak velký převis dětí, že syn je v tom silném ročinku,
připravovali jste se na to nějak, zohledňoval jste to třeba výběrem školy
nebo právě to intenzivnější přípravou?
No snažili jsme se nějak zjistit, jak vypadali ty výsledky na těch školách,
o které bychom měli zájem a podle toho se orientovat přitom výběru.
By jsme vlastně věděli od nějakého unora,
by jsme začali brát výsledky při těch slepých testech,
jako že tak nějak zhruba by to mohlo vypadat potom na ostro,
tak jsme věděli, že v té češtině se pohybuje kolem 40,
v matematice kolem 30 bodů.
Maksimální počet bodů z matematiky i z češtiny je 50,
z každého předmětu 50.
Takže jsme si hledali informace na některých školách to je jednoduché,
někde jsou informace přímo v brožuře, kterou dostávají děti ve škole,
někde ty informace můžete získat, když zavoláte do té školy,
někde vám to neřeknou,
není to, že byste měli jeden ucelený zdroj, kde se ty informace dají najít,
tak dopátrat, z kolika body se děti dostávali na to,
kterou školu, na ten, který obor v loňském roce.
Takže jste se hlásili na školu, která by měla odpovídat

perspektivě toho, kam se nefokupil?

To gymnázium tam to bylo takový hodně nahraněm.

To byla škola kamby rádšel, nicméně věděli jsme,

že to je hodně hraniční,

že s těmi body se tam dostávali děti v loňském,

nebo před loňským roce, ale až na odvolání.

Ale říkali jsme si, že víc tomu,

že nicméně, teď spětně to hodnotím jako chybu,

výstřel zbytečné jeden, ale ta obchodní akademie,

na ten obor, na který se se hlásili letost,

tak tam celoně dostal poslední žák z 55 body.

My jsme si k tomu přičetli nějakou rezervu,

nějakých 15%, co právě to dáš doporučovali,

že těch dětí bude víc, tak trošičku počítat si,

že i těch bodů bude potřeba víc.

No a since se do toho furtak hezky vcházal,

řekali, že to bym měla být 300.

Nicméně, po těch přijímačkách,

když jsme viděli ty výsledky, tak jsme zjistili,

že na to obchodní akademie poslední přijatý uchazeč

měl 76 bodů, stejně jako poslední přijatý uchazeč

na to gymnázium v podstatě.

Nevybírali jsme žádné to, jak se mluví o prestižní gymnázii,

tak nebylo to žádné z nich.

No, v jaké situace jste, teď, jak postupujete dál?

Na obou těch školách on skončil poměrně

hluboko pod čarou, to znamená ok. 70. místatřeba.

A teď jsme ve fázi hledání tedy jiné školy

a už vlastně si moc nevybíráme.

Rozesíláme nebo rozvážíme přihlášky do

středních škol s maturitou, nebo na obory maturitní.

A v tuhle chvíli mám pocit máme asi 16 přihlášek podaných,

možná, bojerno víc, nestrácím trochu ten přehled,

je to trošičku chaos a džungle, to druhé kolom.

Nicméně mám pocit, že už se v tomto celdo přeorientuju.

Takže první byla jedna obchodní akademiá na Praze 6,

tak Manžel tam šila s přihláškou.

A to byl takový ten ukázkový příklad,

kdy se táhla ta frontá někam dodáli,

pak tani ředitelka zvereněvala informaci na webových stránkách,

že mají přes 600 přihlášek, takže ať jsou rodiče trpělíví,

že to bude chvíli trvat to vyhodnocení díl,

než vlastně o ně očekávali.

Myslím, že v té frontě zpousta lidí strávela dost času.

Tam třeba ten termin na odvázení přihlášek byl dost beničný, myslím, že bral jen do čtvrtého května.

Pak když se objeví informace, jsou to stránky praha školská, kam já se dívám tedy nejčastis, takže když se tam objeví informace o dalších uvolněných školách, tak volám, nebo dívám se na web té školy, tam zjistím, jaké jsou vůbec kritéria přijetí, protože někdy si ty školy stanoví minimální body v tom cermatu, takže může se stát, že s nimi body, které vaše dítě má, ani na tu školu už, vlastně nemůžete zkoušet se přihlásit.

Co si myslím, že vlastně nakonec docela dobrý, protože ten převis by tam byl takový, že oni s tím mají spoustu administrativy a vy stejně nemáte šanci se tam dostat.

Takže nás si zištu, dokdy se musí odevzat přihláška, jaké jsou náležitosti někde potřeba lékařské potvrzení, takže zajistit cel lékařské potvrzení a potom zjistit, jaký bude postup při tom přijímacím řízení, jestli teda dítě bude ještě na nějaký pohovor, jestli bude psát nějaké testy, jestli si musí připravit třeba portfolio, motivační dopis, napsat, slohovou etídu.

Takže všechno toho musíte zohlednit, trošku sladit termíny, protože se vám můžou samozřejmě podkat ty termíny těch přijímacích zkoušek v tom druhem kole, protože každá škola si vypisuje podle sebe.

A potom tedy, když vám připará, má to smysl, tak podáte tu přihlášku a čekáte, co bude dálno.

Jak se u toho cítíte, co vás tu všechno napadá, když se zastavíte na chvílku a přemýšlíte o tom, v jaké situaci jste se vlastně ocitli?

No, je to tak vás, synusojda. Někdy si říkám, že to přece

musí dobře dopadnout,
když bude tam spokojený.
Někdy si říkám, že to vlastně
dobře dopadnout, nemusí,
že si dokážu představit,
že opravdu nastane ta situace,
že na to střední školu se nedostane.
A vlastně jsme zažili se synem
takovou chvílku, to bylo krátce
po tom, co tedy se rozvěděl,
že se nedostala ani na jednu školu
a přišel za mnou večera říká,
a puďu má mi vůbec na nějakou školu?
Ty se mi také jako se vřelo to serce,
že jsem si říkala, no jasně,
ale můj syn je
asi v tomhle možná troškuš jasná povahám.
Určitě
není rád, že se nikam nedostal
cítí sklamání. Myslím si,
že je hodně naštvány,
že cítí určitou nespravedlnost,
říká, no klucy, měli mňbodu
a dostali se na tuhle tu obchodku,
který my jsme zvažovali,
že taky tu přihlášku dáme,
ale my jsme ji prostě dali inám
a udělali jsme tu chybu,
špatná volba, která se nedala do předů odhodnout,
že se nedostal, tak
že asi cítí nějakou křivdu,
nespravedlnost,
ale myslím si, že je taky
přesvětěný o tom, že to do předopadne.
A kde vy osobně, když přemýšlíte
o nějakých vlastně strukturálnějších
věce, kde spatřujete největší problém
nebo největší zádrhel, co se vlastně stalo?
Tak největší problém v tom,
že se takové množství dětí nedostalo
na střední školu je asi
v té nedostatečné kapacitě,
ale co já vidím jako problém,
jestli je velký, a který

podle mě je poměrně snadno řešitelný
je jiný způsob podávání těch přihlášek
a digitalizace toho
přijímacího řízení, o tom se hodně mluví teďkon,
že ten koncept vlastně už je vymyslený
několik let
a jenom o to uvézo do Praxe
bylo by to přijímací řízení
transparentnější asi,
rychlejší a
kdyby žáci měli
možnost podat si víc přihlášek,
můj se o pěti přihláškách,
toho taktizování,
to znamená, vybírám si školu,
na kterou si sem moc nechci,
ale na kterou se dostanu.
Děti by si pravděpodobně volili
opravdu ty školistnů,
ty po kterých touží,
ale nevidí se na ně dosáhnout.
A ještě jedna otázka,
přizměnila jste, že máte dvě osmačky,
jak o tom uvažujete tedy do příštího roku?
Já doufám, že budeme mít nějaké informace
na začátku školního roku
o tom, jestli ta změna
to je prahy dotkné, protože jsem slyšela
i takou strategii,
že by se mohlo tá digitalizace
spustit jako pilotní projekt
v Praze a v Brně příštím roce.
Takže kdybych takou informaci měla,
tak se určitě hodně uklidníme
s tím, že budeme vědět,
že ta taktika nebude
zastak moc důležitá,
jako byla v tomhle roce.
Nicméně, pokud jste tak nestané,
tak si moc nedokážu představit,
co víc bych měla dělat nebo jinak dělat,
tak si moc nedokážu představit.

2. Hdojka

Mennu si Marketa Savlíková

bedlým u Českého brodů
na vesnici, himi 41 let.
Mám 3 děti
z toho jednu studentku
1. ročníku střední školy
1. uchazeček,
u kterém bude řeč a 1. ročního očičku.
Synce hlásil na 2.
policijní školy, protože má
zájemnou bezpečnostně právním činnost
na jednu státní a na jednu s Toukromu
obybyli a nedostal se ani na jednu.
Přestože bodové ohodnocení by v Linnském roce
a nebo kde koli mimo Prahu úplně pohodlně postočovalo na přijetí.
Protože přijetí na policijní školu se neskládá jenom z jednotné přijímacích koušky
ale zároveň se tam dělejí fyzické testy, tak si se připravoval intensivně, řekněme, od školky.
Baví ho bojové sporty po celou dobu základních koli, měl 3x 4x týdně.
Treninky od září blenckého roku se přidali i placené kurzy, které připravovali děti na ty testy z
cermatu.
Protože ho ještě udučovali jeden člen z rodiny, matematik, takže finančně jsme se pohybovali v
níších rádech tisíc.
Ale časově si myslím, že tomu věnoval úplně veškerý volný čas, který mohl.
A byste změňovala, že jste měli zjištěné, že by se s tím svým i učebním průměrem,
s tím, co všechno natrénoval, měl do těch přijímacích z koušek vejt?
My jsme udělali jako všechno to, co šlo.
Jako chtěla lít na policijní školu, rozhodně by nás nenapadlo s takovýmhle výsledky, třeba usilovat o
sportovní gymnázium.
A prostě nám ten výber školy přišel k jeho výsledku a k jeho zaměření naprosto a rekvátních.
Který se celou dobu jeho hoří o tom, že přetlak v Praze je na gymnáziích,
ale ono se to potom právě převívala postupně jako kaská dogetě do těch méně a méně náročných škol
a potom i učebných oborů.
Prostě spouste děti, kterých se báli, třeba přeglásit na sportovní gympl.
Tak se hlásili na tohletu policijní školu, na kterou prostě nebyl takový problém se v minulých letech
dostat.
A nebyl problém se na ní dostat ani mimo Prahu, když jsme potom se podívali na budové hodnocení
třeba v prně,
v plzni nebo prostě jinde, tak s tím je bodek, které si měl, tak byl třeba v polovině přijatých.
Byl na 25. místě z 50.
Jak teď postupujete dál, který v jaké jste situaci teď a jaké kroky podnikáte?
Vůbec nevážíme na tom, aby syn zůstal v Praze a vyjmá u Mordavskosleského kraje Olmovckého,
Zlínského, tak jsme ho vyzkoušeli téměř všechno.
Podle synuva zaměření tak zvažujeme nebo zkoušíme obchodní školy, obchodní akademie,
ve řejinu správní činnosti, obchod a podobně.
Syn se úplně tady jako nevidí ani na strojárnách, ani na stavivních školách,

prostě a už vůbec na třeba jako cukrář nebo číšník.

Jak to celé váš syn vnímá, jak mu toho je?

Já se ho snažím trochu chránit.

To všechno jako co prožívám kolem toho já, tak mu se snažím nevypravit.

Jemu jsem se po nepřítisne žela vysvětlit, že on uspěl, že problémy jinde, že on ty budy měl dobrý.

Je pořád jako napnuté, ale je fakt, že on má docela dobrou povahu,

že on sam vidí, že rozhodně není jedinej těch spolužáků, jenom ze svoji třídy má sedům, kteří se nedostady někam.

Třeba jediného spolužák tak měl výsledky 45 bodů z Češtiny, 42 z matematiky a nedostal se ani na jedno gymnáziu.

To prostě není problém jenom ambicíl z nich rodičů, který hlásí neadekvátně svoje děti na gymnázi a není to problém gymnázi.

A v Praze je to prostě problém úplně všech forem čtyřleteho studia, ale i učňovských oborů.

Na Jarově střední škola hlásí na učim v jiných oborách.

Na jednu místo, tři uchazeče.

Tady prostě pan radní Kletzanda prohlásil, že vytvořili o 400 míst výc, ale cermat uvádí, že letos bylo o 2200 výc uchazečů.

To jsou data cermatů.

A i když to vidělím dvěma, protože se každýto dítě hlásilo na dvě školy, tak je to pořád 11 dětí a 400 míst.

To je prostě o 7 svedu zájemců výc, to je prostě přece 300.

S jakými pocity ten proces absolvujete vy?

Já si nějak dokážu v sobě říct, že ono to teda nějak dopadne, ale jsem strašně rozhoščená, že ti, kteří by se tomu měli věnovat, tak se tomu nevěnovali.

Protože to prostě loni nějak dopadlo, ono to prostě vždycky nějak dopadlo.

Ono od roku 2008, ale už i 7 by se prostě rodilo strašně moc dětí a orodnice praskali ve Švech, tak se to vždycky nějak udělalo a nějak jsme teda porodili.

Tak praskali ve Švech školky, ale ono se to nějak udělalo.

Pomahli babičky, kámošky, skupiny, soukromí školky, nějak se to udělalo.

Školy ty se zákona, ty děti vzít musí, takže prostě nějak to zase udělali.

Loni se to taky nějak udělalo a myslím, že ty školy co mohli tak udělali loni, že na foklity kapacity úplně maksimu a teď už prostě to přeteklo.

Všechny to výjí těch 15 let a nedá se zloby na současnou vládu nebo minulovládu, protože to byly všechny vlády, kto byla, če je se zde, to byla odéska.

Všechny to výjí celou v robu.

Ale prostě to neřeší, protože si myslím, že my jsme z pohledu, voličů, hrozně malá skupina.

Děti nejsou voliči, nás, co řeší, že majdou má neváťáka, který se nikam nedostal, tak je zase stršně malá skupina a jestli myslím, že to moc nikohu prostě nezajímá.

Nesemřela na stránkách ministerstva škoství, vůbec nenašla žádnou informaci pro rodi či dětí, který se s nevítkyní kam nedostali, vůbec žádnou.

A fakt se tím zaběvám prostě už dlouho a velmi intensivně, od nikogo ani od bývalého ministra Balaše, ani od současného ministra Beka, ani od nikogo jsem neslyšela, co s tím udělají teď.

Mě nezajímá, co budou dělat v roce 25. Mě nezajímá, kdo za tomu ře, kdo měl, co udělat před desetě lety. Mě zajímá, co se bude dít teď, když ho nikam nevěmu.

Já bych to chtěla slyšet. Já bych chtěla slyšet vody dotlivý, hejtmanu, co s tím udělají. Já bych chtěla slyšet vod ministra škoství, co s tím dokonce června udělají.

Takže je se tomu správně rozumím, tak se vlastně cítíte peněnechaní na holičkách ze strany státu. Teď v tom jsme my ředitele škol a těch, kteří se tomu věnují spolustimi ředitele škol, to znamená různě jako referentě, přijímacích zkoušek a tak dále.

Já ve mě často budu můvím s paní ředitelkou nebo z nějakou asystentkou, ale že by je prostě kraje vypšeli nějakou výzvu prostě na srodice, který máte tenhle problém, tak se nám ozvěte.

Můdeme to řešit dál, nic takového není. Na stránkách ministerstvá školství se absolutně nic neděje, tam tenhle problém neexistuje.

Kdyby to nebylo tak strašně smutný, tak by to bylo tak strašně směšný.

Když minister školství odcházící, jak bylo mu to už být jedno, tak to hlasil, já už to se mělo řešit před 15 lety.

No to je super, takže když někde praskné potrubí, tak nám taky řeknou, je to se mělo vyměnit před 15 lety, no a necháme to tajec nebo jako tohle vůbec celý není chyba dětí.

Myslím si, že strašně brzo zažili obrovskou nyspravedlnost, myslím si, že tam měž všechny děti a jejich rodiče udělali opravdu, co mohli.

Zaplatili za to strašně peníze, uměnovali tomu strašně času.

A jenom proto, že vstát, ale vstát jsme my, takže i mi všichni dospělí, za to můžem, my jsme to všichni potcenili a tedko akorám poslucháme výmouvi.

My nuje se David Marouš, jsem z Prahy, narodil jsem se v Praze, celý život jsem strávil v Praze v Pražské školách, pracují pro zahraniční firmu z Prahy.

Ten problém, který teď se obecně řeší, tak se týká teda naší cery, syn našťestí jená více lety v gymnáziu, což jsme neveděli vlastně, jak zásadní rozhodnutí jsme tehedy udělali.

Jemu 18, to bude příští rok maturovat. No a cera, ta je teda v 9. třídě, ale to se zučasnila přímácík z koušek a je teda v týle milínici, která teď nastala.

Je teda neuspěšná v tom prvním kole, což je důležitý říct, jinak by jsme byli v klidu a nechali tedy starosti ostatním.

Cera je zaměřením humanitní typ. Není není určitě matematický a má ten směr školství, matersele školy, zdělávání, práce z lidmi, psychologie.

Praktyčnější část toho trhu práce, ale přitom má same jedničky na základní škole, takže je to taková kombinace někde.

Jsou praktická gymnázia nebo lice a střední školy typu pedagogické a tak dál.

Jak dlouhoste se na přijímací z koušky připravovali a jak intensivně, kolik času vám to zabralo a byli to velké finanční náklady?

Tohle samozřejmě se řešilo už od začátku, kdy jsme třídě už s ním mluvili o tom studiu, z toho pak vykystalizovali ty dvě školy, na které dávala přihlášky.

A už tehdy bylo jasné, že se na to bude muset připravovat, bylo to i z důvodu toho, že jsme měli zkušenost ze synem, který už na více leté gymnáziu se připravoval.

Takže jsme zvolili stejný postup přípravy, ty náklady byli ok. 14 tisíc a byli jsme přesvědčení, že ta příprava bude dobrá.

Na konec té přípravy jsme ještě zařadili takové ty testy na nečisto, které se tady nabízili, aby si to vyskoušila.

Takže tou přípravou bych, že prošla intenzivní, doma jsme to samozřejmě trénovali a pak teda v přímáčkách udělala velmi dobře češtinu, pokazila matematiku v tom prvním termínu, udělají lépe v

druhém termínu.

Zkombinovali se nám dva různé důvody, proč nebyla přijatá?

První důvod byl, že na liceum, na které dělala testy, tam byli ti žáci lírazně lepší, co se týká cermatu, a byť měla vysoké bodové hodnocení v pohovoru, který tam je důležitý, protože to je Valdovské liceum, tak jim jde o to,

jsi se jim potkají typy dětí s jejich typem výuky, tak byť tam měla vysoké hodnocení, tak to nestačilo vykompenzovat tu strátu z té státní zkoušky.

Druhý případ je paragogická škola tady v Praze, kde ona nedosáhla bohužel limitu bodů z matematiky,

to jí vyřadilo z toho celého pořadí a znemožnilo ji odvolání.

Paradox na tom je, že v tom součtu bodů zase, kdybělá výbornou Češtinu horší matematiku a skoro 100% praktické testy,

tak v tom součtu bodů by se dostala hned v tom prvním kole.

A po té chvíli se začli odvíjet vlastně ty starosti s druhým kolem.

Začli jsme zjišťovat, jak to je, bycme do předůvěděli, že to bude problém, takže teď řešíme druhé kolo.

No, jak teď postupujete, jaké školy zvažujete, oslovujete, zkoušíte, jak to vypadá vlastně?

My jsme při tom plánování, byckám půjde, upřednostnili to, na co se hodí, to, na co chce.

Nějak jsme netaktizovali, protože nám přijde, jako rodičům, že má zkusit to, na co se cítí, na co objektivně má a co by chtěla dělat.

A protože výběr, zrovna těchto typu škol, tady je velmi malý, tak jsme moc možností neměli.

Další prgvická škole v berouně, což zledem tějím zájmům dalším, jako je sport, hudba, malování, by se těžko kombinovalo

a musela by něco z toho vyřadit, takže jsme zvolili pražskou školu.

No a v současné době při hledání alternativy, jsme samozřejmě koukali na stejné nebo podobné školy, takže hledáme školu humanitně zaměřenou, kde je nějaká i praktická část výuky, kde je třeba psychologie, pedagogika

a tyto věci, které ona má v tom svém profilu, jak osobnostím taky z toho, co by chtěla dělat.

Ten výběr není veliký, ale je tam jedna věc, která naprosto jasně definuje, kam může dělat třímačky a jak to bude do budoucna vypadat.

Je tam nulová možnost druhých kol v státních školách, takže to nás nasměrovalo jenom do soukromých škol,

což vidím jako první zásadní věc, která je špatně, protože pokud si vezmu nějaké právona vzdělání, tak krázem tady to poklává,

a protože pokud v Praze nemáte 600-100 tisíc na rok, tak vlastně ty soukromé školy od děti vystudovat neumožní, protože je to takhle nákladné.

A jsou tam vůbec seště místa pro ty studenty v těch druhých kolech?

Náš dojem z toho celého je, že těch dětí je násobně víc, než je míst, které ty školy otevírají.

Ty soukromé školy reagovali poměrně, flexibilně, takže odtvořili tu nabídku,

ale třeba dvě školy soukromé, na které se hlásí, tak ještě nemají prostory.

V ním nás informují, máme postavený tým.

Před měsícem jsme získali certifikaci ministerstva nebo povolení ministerstva, pracujeme na prostorách,

v jedny prostory se nepovedli, tak řešíme druhé.

Takže to, že si vybíráte třeba školu i podle toho, jaké má zázemí, tak to tady v tom případě úplně padá.

A i s tím obdobem, který jste změňoval, který vůbec není malý máte istotu, že se tam cera v druhem kole dostane?

Vůbec. Některé ty školy to devírají hodně třít, třeba čtyři třídy, ale ten přetlak tam je veliký.

A potom jsou některé soukromé školy, které třeba mají 15 míst, které jim zbývají, ale na 15 míse hlásí 150 dětí.

A kryteria paradoxně některé ty školy mají cermát jako jednost kryterii, ale nejediné.

A další školy třeba vůbec ten cermát nemají.

Takže mají třeba pohovor, nebo mají svůj vlastní test.

Což vlastně jste státní zkoušky, která jednotná pro všechny, tak úplně tak jednotná nakonec není protože v tom druhem kole oni si s tím naložili nějak po svém.

No z jakými pocity tenhle celý proces absolvujete? Jak to vnímáte?

Jak to samozřejmě, já v tomto směru jsem klidnější, ale samozřejmě cera a manželka to snášejí těžko.

Říjeme v tom dlouho, takže ta nejistota je velika a je stresující.

Jedno je ta nejistota, že ještě nemá vlastně školu na příští rok a nemá střední školu.

A druhá nejistota, která je horsí, tak je, že pravděpodobně nebude moc studovat v tom oboru, který by chtěla a který i z hlediska rozvoje trhu práce, by měl být ten, po kterém bude poptávka.

No jak to vnímáte jako rodič?

Jako rodič? No už patně, je to velká nedůvěra, vestát, ministerstva, v kraje, a lidé, který jsou to odpovědní, tak vysvětlují, proč ta situace je takovádle, ale spíš mi přijde, že bráň své rozhodnutí, nebo nerozhodnutí, které udělali, nebo neudělali a to, že by třeba moje dítě mělo skončit na pracovním úradě v 15 letech, protože nemá školu, je nepředstavitelná věc.

A máte nějakou záložní variantu?

No nemáme záložní variantu, aspojně v tuto chvíli.

Může jít nám o jazykovou školu, může se vzdělávat jinak, počka trok a za rok dělat zkoušky znova, pokud by se toto stalojí, tak se to 100% stane dalším žákům a nebude jediná, pro koho nezbyde místo samozřejmě, takže těch lidí bude leko víc, plus tam budou ty ročníky zaní, které jsou oči taky silné a ten problém bude vlastně stejný, nebo může mít třeba i větší, ale to bohužel nevíme, chci být tady realná čísla a realný popis té situace.

Ta otevřenost by tomu všemu velmi pomohla, protože ty nepříjemný informace stejně všichni máme, ale nikdo o tom úplně veřejně nemůjí. Ta otevřenost tady chybí určitě.

Dobrý den, mají ménu Ivan Smolka, prošel jsem různými profesemi a teď posledních 17. dělám předětele Valdského lidsá v Praze.

Jsme státní škole a jsme zřizování pražský magistratem.

Jsme vlastně všeobec nevzdělávací školou, ale nemohli jsme se stát v gymnázii, když jsme vznikali, protože jsme přesvědčení, že vzdělávání by nemělo být tak akademické, jako je to na gymnázii, ale že by mělo mít i výraznou praktickou složku a uměleckou složku, a to by se nám do programu gymnázi a nevyšlo, takže jsme se stali licejem odstatě.

A ještě se o nás říká, že jsme alternativní,

ale já doufám, že tohle označení už dlouho nebude trvat, protože podle nás ten takzvaný tradičný způsob dělávání

tradiční myslím to, že je to vzdělávání, které končí už na hostí nejdelál, tak tenhle způsob dělávání pod nás už přestávání smysl v dnešní době uměla intelligence. My se vlastně snažíme o nazvůtoře rozvojové nebo komplexní vzdělávání,

že se snažíme by tvářet nejenom ználosti, ale i skopnosti a vlastnosti.

Takže rozvíjet třeba vlastní myšlení, komunikací i skopnosti, sociální cítění, tvořivost, vůvolitř, podnikavost a tak dále.

A jak ve škole prožíváte letošní přijímací zkoušky?

No, je to smutné jako každý rok, protože vlastně my míváme tak trovinásobný a čtyřinásobný převíz u chazeču.

A ty děti, které k nám přijídu, vědíval mi

přesně proč chtějí zrovna tuto školu, tenhle způsob dělávání a tak dále.

A my jich většinu musíme posílat pryč. My to ještě máme navíc,

takže vyvidíme, že ty přijímací u nás jsou formou po hovoru,

s každým z nich mluvíme, není to jenom, že by si napsali testy.

Takže tak trošku vidíme i těch osudy, tam směřují jací jsou a jenom rozmělí to, když se musíme posílat pryč.

A kolik máte pro první ročníky většleněných míst, a kolik se vám hlásí studentů?

No ten prezkzy magistrát, který se nás zakládal před těma 17 lety,

tak jsme byli pro něj takovým pokusem, jestli tento způsob

zdělávání vůbec může fungovat. A bylo to tak, že uvidíme za rok za dva

a pak, že teda bude větší budová, že se asi budem rozšorila tak dále,

no nepovedlo se, prostory nejsou, takže mi do dneška jsme v provizoriu

a máme jednu, třídu v ročníku, takže jsme takovádle minimální škola,

i když je u nás obrovský zájem, vlastně tak bohužil,

ale to technické prostorově nejde zatím.

Zatřeva v Linnském roce, jsme brali 32 žáků

a zajem jsme měli 144, to znamená skoro 5 násobek,

ale to stá bylo trošku jiná, to byla docela zajímavá situace,

protože jak v rodiče věděli, že bude velký zájem u místa na střední škola,

tak začala je taktyzovat. A co jsem takové mluvil

i se spoustou jiných zákuvých škol, o které byl tradičně vždycky,

takový ty prestižní školy prejské, tak už spousty z nich se to projevo,

tak to taktyzová ani rodičů, že měli menší počet přihlášek, měž obvykle.

Takže to se stalo i u nás, ale je to vlastně obecní jev,

že ty děti spíštali ty přihlášky na školy, kde si řekali,

že teda se tam spíš dostanou. A my jsme to teda,

ale to směli vlastně příjemnější, protože jich nebylo tolik,

takže jsme to tak nemuseli prožívat.

Můžete popisat, jak u vás přijímací zkoušky fungují,

využíváte své vlastní testy a pohovory,

nebo používáte ty standardizované testy, jednotné přijímací zkoušky.

Byjš část, když si tomu správně rozumím, je pro vás povina.

Případně jaká kombinace obojího tohé?

Tam je to tak, že ty státní testy nepovíní zohlednit se z 60% v celkovém výsledku přijímací o řízení.
Což je pro nás za celá problém, protože voneček 60% tak úplně nefunguje.
Neč mě máme ten trojnásobný, čerdnásobný, skoro už pěténásobný předviz,
tak ta váha těch státních testů se u nás přehupuje přes 80%.
Protože jenom těch, který napíší ty státní testy úplně skvěle,
tak mají šanci se dostat do toho pořadí těch 32 míst, které bylem.
Takže žádných 60% u nás vlastně neplatí.
A to je spoustě i jiných škol, kde je větší zájem.
A zase na druhou stranu u škole, o které zájem není,
tak tam, kde k 60% taky neplatí, protože ve mou úplně každého.
Takže tenhle systém je dost pro nás mesnesoný,
vzáždnešní době toho obrovského zájmu.
Ty proklamace byly, abychom zaročili kvalitu uchazyčů na střední školách.
Ale každá škola si přece byme co nejlepší uchazyče.
To je tak trochu nadbitečné, tohle to.
No a my ty své přímačky, ty svoje školní děláme formu pohoupovéku
a k tomu si ještě napíšou takový testík z prostorové představivosti,
z práce z textem, třeba na základě fotografie sformulovat krátký příběh
a tak dále takovéhle věci tam trošku máme.
Ale to, kdo ty přímačky pohovor, který teváš ten hodiny,
chcem potom uchazyči, aby nám do nějaké portfolio svoje, na kterému můžeme rozmluvit,
že se můžeme o tom btásnažíme se opoznat, jaký je to typ člověka
a jestli se vlastně k nám hodí do naši škodil.
O tom mají být ty přijímací zkoušky,
že když je škola nějak výrazněj profilovaná,
by si měla vybrat uchazyče, který se na tu školu hodí
a když si vymete ty stachní zkoušky.
Tak ty prověře češtěnu matiku.
Ale mi nechcem přijímat na základě jednou češtěny a matiky.
Mít ještě spouštodováších věcí v tom zahrnu.
Ale ty stachní testy nám to převálčujem.
A daří se vám tady skutečně vybrat pak
ty nejvhodnější studenty pro ten typ vzdělání,
které nabízíte, když tolik procent potom tvoříte
daten standardizovaný test, nebo nějakéto standardizované hodnocení.
No právě, že určité procento z nich nám to vyřadí ty stachní testy.
Ty, které bychom podle našich přijímací velmi chtěli,
tak se jem zrovna ty stachní testy nepovedal
a nebo nejsou zrovna úplně nejlepší matise,
třeba nebo v češtěně, ale mají spoustu jiných vchopností
a vlastností, kterých jsou pro nás důležitý.
Ale máme smůvoh, prostě nemůžeme jeozít.
Jsem myslím, že to vopravdu sahání systémů

to nejsou ty místa.
Že ta demografická křivka byla velmi jasná,
to už je jasný 15 Wattlet,
že to takhle bude vypadat.
A přesto ty místo se nevitvořili.
Že ten vstát by měl vstupit pro občany
trošku vstřítný, a pokud ví,
že je zájem o tak zvané všeobecné vzdělání,
tak by měl to může zájemu víc přít s vlastně tomu vyhově.
Slyšel jsem vyvědření jakých odpovědných politiků,
že míst je dost, ale kde?
Na oborech kam ty děti jít nechtěj,
kde vlastně ta budoucnost, kde jí moc nevěději.
Iž si veme, že ten dneštím mladý člověk
budoucnosti v tom praktickém životě,
bude muset několikrát zmrít profesi naučit,
je to úplně jiné věci a tak dále,
že to vzdělávání už musí spoľňovat úplně jiné potřeby než dřív.
To už není o tom, že si něco nauči na nějaké škole odborného,
a pak to budou dělat teví život.
Takže tohle je velký problém rekby systemový,
že to tady nezafungovalo,
a že to není ducházal,
že to stavit, to fungovalo dá.
A to je spondilního vydání podcastu 559 Vše.
Ke všem naším epizodám se můžete, kdy kdy vrátit na seznám zprávách
ve všechny podcastových aplikacích i na platformě podcasty.cz
Pokud pro nás máte nějaký typ nebo komentář,
píšete nám naše adresa je za minuto šest savináč s ztečkat sazl,
najdete nás i na sociálních sítích Instagram a Twitter.
To byl Lenka Kabragelová.
Češím se zítra.